

JULIETTA,

dcera
Musolinova

Poutavý román z našich dnů Napsal J. Sokolovský

Nesmíme tedy složití ruce v křín, odpočinuly jsme si a doufám, že jsme všichni zdraví. Neza hálejme tudíž. Dnes na příklad se rozdělíme ve tři tlupy.

Vypravíme se s malířem. Timbal a Havranem. Druhou tlupu povede pastýř, třetí tlupě postaví se v čelo mnich. Necht' již budeme mít úspěch čili nie. Doufám že souhlasíte.

Chvilí mlčeli, přemýšlejíce, načež počal Havran.

Velitelka promluvila dobře, ale opomenula dodat co budeme dělati do soumraku.

Tak jest přizvukoval Petruccio, do večera jest daleko a než vyjde me bude třeba se navečeřeti.

To se dá snadno zodpovídati, pravila dívka "mnich a pastýř mohou vyjít na houbu, trpaslík a Havran postarají se o křepelky, Bradáč a Chromec mohou prokapat žlábkem aby svedli hořejší pramen ke slují, Malíř s Tvarohem mohou donést zeleniny a já se Slavíkem vyčistím zatím jeskyni.

Mužové usoplechli a rozešli se dle rozkazu.

Tři hodiny po poledni vyhlížela jeskyně již zcela jinak. Smetí bylo z ní vyneseno, prostor rozdělen v kuchyni, ložnici a zásobárnu, ložnice byla vystlaná slámu a mechem.

Julietta vyhradila si pro sebe skalní výstup, oddělený od společné ložnice mužů.

V tu dobu vrátili se lovci, nesouce hojně křepelky a kůzle. Za nimi kráčela koza bečie pro své mladé kůzle.

Slušný začátek pravila Julietta doufám že nikdo z nás nepohrdne mlékem — ale nouze o nádobu je citelná. Kůzle ovšem sníme hned.

Malíř s Tvarohem navrátili se za nedlouho. Přinášeli zásoby zeleniny a několik nádob, nad čímž projevila mladá hejtmanka velikou radost.

Ukázalo se však že nikdo z mužů nevzpoměl na sůl, přece vše k pečení masa nejpodstatnější. Na tu chvíli nedalo se však odpomoci a proto musela družina povečeřeti nechutně, což bylo patrné na kysele se tvářících členech celého sboru.

Aspoň víme co chybí a dle toho pracujeme pravil Timbal a usklíbal se při obilzování kozlečích plečka.

A zapijme nesolenou pachutí mlékem, doložil Havran vzdychnuv.

Julietta zatím co Petruccio kozo dojí, lichotila zvířeti, lehtajíc jí hrdlo.

Spřátelíme se záhy, hovořila k ní, a především ti dám jméno a budu tě nazývatí Lady! — Cheeš? Koza mečela spokojeně a dívka dívala se a smála se.

Za chvíli však sesmutněla. Rozpomněla se na lorda, jehož považovala již pro sebe za ztracena. Nedala však před mužů stesk svůj na jevo a sotva že byly zbytky nechutné večeře uklizeny, ozvala se:

Dejme se na pochod, neboť se již stmívá. Zbraně jsou připraveny? Co dá se upotřebiti.

Dostalo se jí odpovědi ihned, neboť o všech zbraních byla učiněna již dříve řádná inventura.

Čtyři ručnice byly v dobrém stavu ale ostatní zničena částečně mořská voda a bylo třeba zjednatí nápravy u puškaře, což bylo velice obtížno a pomůček čistících v jeskyních nebylo.

Osm revolverů sledháno bylo ve stavu. Zásobanabojů stačila na čas. Nůž měl každý člen tlupy. Mimo toho po ruce byly čtyři dobré dýky.

Zatím s tím stačíme, podotkla Julietta. Ručnicemi necht' se vyzbrojí náčelní oddílů, kdežto ti družijí zručnou revolvery.

Nůž má každý z vás a tak se nestrachny že bys se neubráníl. Přejí vám zdaru přátelé. Vynasnažte se pracovatí tiše, neprozrazovatí se a poskytnouti celé družině potřeb vezdějších.

Mužové podali si navzájem ruce a rozešli se.

V jeskyni zůstala opuštěná ladě při hromadě čerstvé trávy.

Julietta vyšedší se svými průvodci ze zamklého lesa uzřela malou osadu. Alfred jenž druhdy kořal v okolí Regia, kresličské studie poznal jí ihned.

Zove se Notabella, pravil na dotaz dívčin a má zámožné obyvatelstvo. V protějších polohách velice příznivých, mají zdejší sedláci slušné vinice.

Či jest stavení tamto na pahorku? tázala se Julietta, ukazujíc na slušně postavenou budovu, vyhlížející téměř jako letohrádek.

Nevím, ale vzpomínám-li dobře bylo dříve neobydleno.

Nyní však jak se podobá jest obydleno. Okna jsou sice zastřena okenicemi, ale z komínu vystupuje dým. Necht' tomu jakkoliv podívám se dalo-li by se tam něco dělat, a vy družijí vplížte se zatím do vesnice. Zdarčí-li se nám všecko sejdeme se zde —

Dovol velitelko přerušil jí Timbal o samotě nemohu tě zanechatí neboť považ, že vše by tě mohlo ohrožovatí.

Oh! dovedu již si pomoci, odpovíděla mu odmlátavě, cizí pomoci mne netřeba. Pracujme jednotlivě a tím spíše dosáhneme úspěchu.

Do velikých podniků se zatím nepouštějme; především pomýšle me jen na potraviny.

A vniknutí do nějakého spížnicku není tak zvláště obtížnou věcí. Teďy na shledanou pod tímto jasanem.

Julietta odbočila od svých soudruhů a postupovala se svahu. K letohrádku na něj měla namířeno, chtěla se dostatí nápadnou oklikou.

Tma shoustla a poněvadž se na venkově kalabrejském chodí časně na kůt, doufala dívka že i také tentokrátě budou všichni obyvatelé spátí.

Přiblíživši se opatrně ke vratkům předně zastavila se a opatrně naslouchala. Uvnitř budovy bylo ticho. Vytáhla tudíž jehličku z účesu svého a zaměstnávala se se zámekem.

Po některé chvíli podařilo se jí pohnouti s mechanismem zámku, načež dívka stiskla kliku a zvolna otevřela.

Posléze stanula v předstíni a na slouchala zase a zvykala očím poněkud na tmu, aby se orientovala v brzku.

Po malé chvíli uzřela schodiště, ztrácející se ve tmě a směřující do prvního patra. Pak uzřela dvojí dveře jedny na pravo a jedny na levo.

Nenacházela nikde ani jediného šelestu a také se nestalo, čeho se nenadála, že bude totiž na ní útočeno psem.

Obyvatelé odevzdali se úplně v ochranu svých zamčených vrátek — jiných pomůček bezpečnostních neměli.

Julietta zvolna stoupala po schodech vzhůru; sotva že se jich prsty dotýkala. Ostatně na stupních ležel koberec a vůbec všecken dům jevil velmi slušné zařízení. I na schodištích viselo několik obrazů.

Dostoupivši do patra, spatřila dveře. Stanula při nich nerozhodně, zaslechnuvší dětský pláč velice slaboučký. Usoudila z toho, že pláče novorozeně.

Počítala močně pohnutí a zachvěla se. Do světnice kde se takový pláč ozýval, nebyla by vešla za nic na světě.

Ostatně chtěla navštívití jen spížnick, neb tam doufala naléztí čeho jí bylo třeba pro příští jítro. Popošla tudíž dva kroky dále, ale znovu se zastavila a napjala svůj

Dvoustranné zprávy.

—Nelson Harding in Brooklyn Eagle.

sluch.

Ze světnice pronikal jiný hlas dospělý, ženský, Julietta slyšela docela zřetelně:

Mějte přece milosrdenství! Děťe si vzítí nedám. Slyšíte? —

Vykřik ten donutil Juliettu k obratu. Vrátila se odhodlaně a pokusila se otevřítí dveře, ale nemohla neb za dvěma byla nějaká překážka nějaká.

Teprve když všemnu sílu napjala podařilo se jí dveře otevřítí. Zarazila se ihned na prahu neboť se jí naskytl obraz opravdu podivuhodný.

Na železném lůžku skřoviací ležela krásná mladá žena drlic v náručí kojence. Vyhlížela chorobně — zcela určitě známky navzděchovaly tomu, že dítě narodilo se sotva před pěti dny a že mladé ro dítěce nedostalo se péče náležitě.

Ač pannou dosud nechočila to Julietta ihned. Ženský cit její tu promluvil správně. Ale zároveň se hejtmanka loupežnická zhrzoila s čím souvisel pohled na rodičku a dítě.

Těsně při dveřích leželo tělo nehybné, starší ženy, asi padesátí letě, šedivých vlasů a znetvořeně tváře, krví zalité. Byla snad tato žena mrtva.

Julietta přemohou hrůzu chtěla se přesvědčiti o své domněnce, sklonila se tedy k nehybnému tělu — které bylo studené.

Ano! Stařena byla mrtva a její ale násilnost nějaká nebyla na její smrt zajisté nebyla přirozenou, spáchala.

Bylo až příliš zřejmo jaká byla příčina její smrti. Příčina tato dosud z jejího těla čpěla a se tak silně, že se Julietta z ošklivosti vztýčila.

Mrtvolu obklopoval zápach alkoholu. Stařena nejspíše hověla pijácké vášni nejsprostšího druhu — ostatně zevnějšek její nenavděl čoval nikterak, že by byla náležela k vylučným kruhům vznešeným, které se mohou opjieti šampaňským.

Vyhnuvši se mrtvole s odporem a hnusem, pokročila Julietta k lůžku. Mladá žena, která před malou chvílí ještě křičela, ležela tiše s očima zamknutými.

Dívka se podívala jemným rýsem mladé rodičky, přioděné jemnou košílkou s bohatým háčkováním. Dítě mělo na sobě rovněž je mnou košílku a kolébku podle lůžka byla neméně zvaným prádlem vyplněna.

Dítě škalo slabě.

Julietta chvějíc se poněkud vzala jej z náruče rodičky a položila je opatrně v kolébku, chlácholíc je tiše.

V tom okamžiku otevřela nemocná oči.

Uzřevši dívku ustrnula na chvíli, načež svrástila tvář a nařikala vyslyšeně.

Oh! Mladá dívka — žena — za jistě bude milosrdná. Poslali tě

bys mně oloupila o dítě — ale ty toho nečiníš. Tvé jasné oko není schopno — — — Probuň! Neusmreuj mého synáčka, byť i tobě poručili — — — prosím tě — — — bud' milosrdná — — — zmírám.

Julietta pohybuje nohou kolébku hladila bledou tvář ustrašené rodičky.

Nebojte se signoro, hovořila la hodným svým hlasem, jsem naprosto daleka pomyslu takového, jakého se obáváte. Andělskému dítětku tomuto nemohla bych ublížit — a vám snad příkoří učiníti? Leč bych byla vlcíci a tou nejsem.

Je-li vám třeba pomoci nějaké to promluvě! Jsem sice nezkušená, ale pomohu ochotně.

Jen klidu jest mně třeba. Nejhorší chvíle jsem již přetrpěla.

Cheete spátí? Nemohu rozčlením.

Probuň uklidněte se! Poručte a učiním vše co dovedu snad něco zkazím — porad' te mi! Ale přede vším prosím abyste mi vysvětlila některou podrobnost. Vidím že zde není něco v pořádku.

Tomuto dítěku dala jste život? Hrozí vám něco nebo dítěti? Co to znamená? A stařena která leží tamto u dveří jest vaší služebnici nebo pomocnici, hlílačkou?

Na místě aby odpověděla tázala se nemocná nedověřivě.

Poslal vás otec můj na výzvědy? Neposlal neznám ani vašeho otce ani vás, prosím abyste mi odpověděla.

Přisahaňte že jste s otcem nemluvila.

S vaším otcem? Ubezpečuj vás že ho neznám. Svou etí se dokládám. Staříž vám to na místě přísahy. Ale nerozumím naprosto —

Ach! Nestačilo by mně vaše ujišťování, kdybych neviděla čisto tu vašeho zraku a líbeznost vašeho zjevu. Šeptala nemocná. Bohudík jste mně cizí a proto mám k vám důvěru, tisíckrátě větší než ke svému příbuzenstvu. Ale dovolte dítě pláče.

Ukonejším je — usne — — — Ach nikoliv přerušila jí rodička se sladkým úsměvem a pýchou mateřskou, o to se postarám sama. Vy přece byste nemohla takovému nenasytovi něcho poskytnouti. Pomozte mně posaditi se a poďte mne synáčka.

Julietta se zapířila a vykonala oč mladá žena žádala. Dívko přilnulo k podanému nádrů a matka jeho vyjasnivší zrak promluvila:

Jest nutno abych byla silnou nebo jinak synáček můj by zahynul. Vyslechněte mne dobrá signorino — před vámi nezatajím ničeho.

Jsem deerou hraběte Perussiho — snad vám jest povědomo toto jméno. Nikoliv? Poblíže Regia má rozsáhlé statky. Otec můj určil mou ruku sestřelému kavalírovi, svému příteli, nikoliv však mněmu.

Nemohla jsem býti otec svého poslušnou, neb se jednalo o mou budoucnost, o můj život o mou duši, čest a lásku. Chápete? Raději bych byla šla do hrobu, nikdy však k oltáři s mužem nemilovaným, nenáviděným.

Kterak bych mohla, když srdce mé bylo již zadáno. Milujete signoro? Váš ríměnce odpovídá kladně tedy mne rozumíte.

Seznámila jsem se v Regiu s mladým hercem a zamilovali jsme se, netázavše se úsudku světa. Váš seň nás chránila a pak — nuže — zde vidíte sama, jaké výsledky měla naše láska.

Karlo slíbil, že mne neopustí a jsem přesvědčena že by byl slibu dostal. Ale zmizel z Regia tak tajuplně a za takových okolností, že se obávám nejhoršího. Spíše však všeho jiného než jeho zrady.

Věděl že jsem odhodlána ke všemu a na všechno. Co znamená chudoba, opuštěnost, nedostatek proti lásce? Nonze lásku koření a zvyšuje její cenu. To přece sama víte a uznáváte?

Julietta pokrývala hlavou mimoděk. Promluvití nemohla neboť byla uchváena příliš mocnými neznámými dojmy. Viděla panenským svým zrakem hřích, sladký hřích, který rozum její odsuzoval a srdce schvalovalo.

Vzpoměla si na Harryho připo menula si Alfreda a také Timbala. Panenství její bylo již vystaveno trojí zkoušce — kdyby se byla setkala s lidmi bezohlednými — ani domyslití nechtěla.

A mimo to uznávala že lásce je nutno klásti obět. Svazek manželský vlastně jen jeho formalitu, uznávala sice také, ale nepovažovala jí za nezbytnost v lásce.

Mnoho-li slz jsem prolila po je ho zmizení, pokračovala nemocná, řiči vám nemohu. Dnes již vím až příliš dobře že mne Karlo nezra- uť. Můj otec ho odstranil. Obávám se že jej otec nechal zavraždit.

Jak můžete smýšletí tak strašně o svém otcí? vytkla Julietta zblednuvši.

Protoe ho znám čeho jest secho pen, zvíťe ihned. Nezaklekej se ničeho, chce-li dosíci vytěženého účelu. Ze vás neklamu přesvědčíte se, až ho poznáte.

Když jsem již nemohla zapřítí změnu svého stavu, vrhla jsem se k jeho nohům a přiznala jsem se mu. Chybělo tehdy právě osm dní do mé svatby.

Měla jsem za to že otec upustí od svého úmyslu a že mne popře je svobodu, byť mne i potrestal za poklesek, ale uvidíte ihned kterak jsem se sklámala. Mé tělo by vám dosvědčilo, jak dovede býti otec slechtic jennocitným, ale o tom pomlčím.

Dala jsem se svěsti bídným čeledínem, žebrákem, tulákem, komediátem, jemuž jest sto lir nedostátným jměním. Hambu jsem uvalila na můj rod, na mé šediny, na mou čest! Křičel otec, trstaje mne surově a zároveň i syna mého, dosud nenarozoženého, "ale nedomnívej se, že tím bude zmařena tvá svatba! Nikoli! Pouze odložte

na a mohu tě ubezpečiti, že jsi se velice mýlila. Provdáš se za chlapa, jehož jsem pro tebe zvolil, jak mile v tichém úkrytu zbavíš se plodu své hříšné choutky. Ano, holubičko moje! Až tvůj bastard přijde na svět, vezmu si ho a nikdy ho už nevidím. Potáhne do pekla za tatínkem.

Zhrzoila jsem se těchto nelidských slov, ale současně vzbuřila se ve mne síla odporu. Přisahlala jsem že nový zločin oteví zamezím. Chtěla jsem přehnouti v noci ale nezdařilo se mi to. Otec mne dal násilně dopraviti do tohoto domu, kde jsem vězněna a strážena.

Stařena kterou vidíte ležeti u dveří, jest mou žalárnici, provozovatelka dříve babskou prací v Neapoli, ale pro zločin nějaký byla odsouzena do vězení a ke ztrátě diplomu. Můj otec jí najal, aby mne pomohla a pak dítě utratila.

Na štěstí pro mé dítě bála se vraždy a odkládala jí na chvíli, až by si dodala odvahu, ku které jí měly pomoci ostré lihoviny. Od mého slehnutí opíjela se dnem i nocí, já však jsem bděla a strážila každý její krok. Hled'te smrt jí zachvátíla práč když mně řekla že této noci dítě zavraždí. Posilňovala se na vraždu takovou měrou, že náhle sklesla a nevstala více. Vím dobře, že zemřela, neboť strašná slova jakás náhle jí odumřela na rtech.

Obávám se však jiného nepřítelě — svého otce. Chtěla jsem přehnouti odsud, ale nemohu. Jsem děsně vyslyšena a kdož ví, nezaplátím-li život syna svého svým vlastním. Chvějí se při pomyslu, že může každým okamžikem vstoupiti otec a vykonati, co se nepodařilo — — —

Nikomu se to nepodaří, přerušila jí Julietta, otec vás nepřijel a přijde-li zabráním vraždu sama.

Zabije i vás! tvrdila kontesa Perusiová. Nepřijde sám. Co zmůžete proti přiseli? A jaké divadlo se zde odehraje? Mému dítěti jest třeba ochrany.

Ochráním je. Svěřte mne konte so svého syna? Odnesu ho a svěřím dobrým lidem, kteří se ho ujmu jako svého vlastního. Nebude mu chyběti v ničem o to již se postarám.

Co řeknu otcí bude-li se tázati po dítěti? namítla šestinedělka. Neodpovídejte mu necht' zuří sebe ví!

Andělé nebesíťi poslali mne vás! šeptala nešťastná kontesa, výběru nemám a sama nemohu se hnouti. Dám vám dítě, jest právě napojeno. Kterak jest podobno otcí!

Jehož dosud milujete? pátrala Julietta.

(Pokračování.)

Při nastuzení

natě se důkladně krk, prsa a ebodíla
dra. Richter-a
PAIN-EXPELLEREM
Čiňuje ihned, bečestí ustanou a mřít.
Jen pravý s registrovanou známkou
"Kotvou"
25c. a 50c. láhev, ve všech lékárnách anebo přímo od
F. AD. RICHTER & CO.
74-80 Washington Street. New York, N. Y.

DO LEIGH a okolí! !

Dovolují si oznámití všem milým krajanům, že vlastním nyní v Leigh od nádraží přes ulici na východ a sever

dobře zařízený hostinec ::
:: Jelikož jsem zde jediný Cech, jenž zde vlastní hostinec, proto doufám, že všichni krajaní, kteří sem do Leigh přijdou mně navštíví. Milerád každému dobře a poctivě posloužím.

JOS. SEDLAČEK, - - LEIGH, NEB.

Telefon v úřadovně: Douglas 2341 Telefon v obydlí: Douglas 4425

JOS. L. PADRNOS
ADVOKÁT — PRÁVNÍ ZÁSTUPCE

Obrat'te se na něj ve všech záležitostech soudních.

Úřadovna: 1408 Williams ul. Obydlí: 1401 jižní 16. ulice.
OMAHA NEBRASKA.

Úřadní hodiny:
Od 9. do 12. dopoledne a od 2. do 5. odpoledne. Večer a v neděli dle úmluvy.